DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
27. januar 1994 *

I sag C-98/91,

angående en anmodning, som College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

A. A. Herbrink

mod

Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 3a i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbe-stemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 139, s. 12), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1033/89 af 20. april 1989 (EFT L 110, s. 27), og vedrørende fortolkningen af artikel 3a og artikel 12, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 (EFT L 84, s. 2),

* Processprog: nederlandsk.

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida og dommerne F. Grévisse og M. Zuleeg (refererende dommer),

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— A. A. Herbrink ved advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam

— den nederlandske regering ved secretaris-generaal B. R. Bot, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent R. C. Fischer som befuldmægtiget

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 22. oktober 1992 er afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren, af den nederlandske regering ved juridisk konsulent T. Heukels, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, af Rådet ved juridisk konsulent A. Brautigam som befuldmægtiget, og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. december 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelser af 7. marts og 26. juni 1991, indgået til Domstolen henholdsvis den 21. marts og 1. juli 1991, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen fire præjudicielle spørgsmål vedrørende gyldigheden af artikel 3a i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 139, s. 12), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1033/89 af 20. april 1989 (EFT L 110, s. 27), og vedrørende fortolkningen af artikel 3a og artikel 12, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 (EFT L 84, s. 2).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag mellem Herbrink, der sammen med sin svigersøn forpagter en landbrugsbedrift, og Ministeriet for Landbrug, Naturforvaltning og Fiskeri vedrørende en særlig referencemængde i forbindelse med afgiftsordningen.

3 Herbrink forpagtede en landbrugsbedrift i Laag Zuthem. I 1979 påtog han sig en ikke-markedsføringsforpligtelse i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1). Mod at opnå en ikke-markedsføringspræmie forpligtede han sig til i perioden fra 17. maj 1979 til 17. maj 1984 ikke at levere mælk eller mejeriprodukter hidrørende fra sin bedrift.

4 I 1986 genoptog Herbrink mælkeproduktionen på bedriften, indtil hans forpagtningsaftale udløb i februar 1987. En ansøgning om forlængelse af forpagtningsaftalen, som han havde indbragt for vedkommende nederlandske ret, var blevet afslået i sidste instans af Gerechtshof, Arnhem (pachtkamer), i februar 1986.

5 I 1988 genoptog Herbrink mælkeproduktionen i samarbejde med sin svigersøn på en anden bedrift, som var blevet forpagtet af en sammenslutning, han havde stiftet samme år, bl.a. med svigersønnen, uden dog at denne sammenslutning var en selvstændig juridisk person. Sammenslutningen producerede mælk i mejeriåret 1988/1989.

6 I juni 1989 indgav Herbrink ansøgning til de kompetente nationale myndigheder om at få tildelt en særlig referencemængde i henhold til artikel 3a i Rådets forordning nr. 857/84, artikel 3a i Kommissionens forordning nr. 1546/88, og en nederlandsk bekendtgørelse af 13. juni 1989, Beschikking superheffing SLOM-deelnemers. Denne ansøgning blev afslået. Herbrink's klage over dette afslag blev afvist. Sagsøgeren i hovedsagen har derfor indbragt sagen for College van Beroep voor het Bedrijfsleven.

7 College van Beroep voor het Bedrijfsleven har fundet, at sagen rejser spørgsmål om fortolkningen og gyldigheden af fællesskabsretten, og har derfor udsat sagen og anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse i henhold til EØF-traktatens artikel 177 af følgende spørgsmål:

»1) Er artikel 3a i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88, som indsat ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1033/89 af 20. april 1989, når henses til betragtningerne til sidstnævnte forordning, i strid med trinhøjere fællesskabsret, herunder navnlig artikel 3a i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84, som indsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89?

2) Skal artikel 3a, sammenholdt med artikel 12, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 fortolkes således, at den omstændighed, at SLOM-aftalen

er indgået af en person, som imidlertid på tidspunktet for ansøgningen om en referencemængde i henhold til artikel 3a drev en bedrift i forening med en eller flere andre personer, ikke er til hinder for, at en person eller en gruppe af personer kan anses for producent, på hvem både bestemmelsen i artikel 3a, stk. 1, første og andet led, og bestemmelsen i litra a) finder anvendelse?

3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, skal den, der har indgået SLOM-aftalen, eller den gruppe af personer, der på tidspunktet for den i spørgsmål 2 nævnte ansøgning leder bedriften, anses for at være den, der er berettiget til en referencemængde i henhold til artikel 3a?

4) Såfremt spørgsmål 1 eller spørgsmål 2 besvares benægtende: Er Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 gyldig, for så vidt den ikke indeholder bestemmelser om fritagelse for henholdsvis tilbagebetaling af afgiften — eller for så vidt forordningens artikel 3a, stk. 5, er til hinder herfor — i perioden efter SLOM-aftalens udløb indtil det tidspunkt, hvor der er indtrådt en ændring i situationen, som bevirker, at den pågældende producent ikke er berettiget til en foreløbig særlig referencemængde, og for så vidt den i denne periode producerede mængde mælk ikke overskrider den referencemængde, som ville være blevet tildelt, hvis denne ændring ikke var indtrådt?«

Det første spørgsmål

8 Med det første spørgsmål ønsker den nationale ret i det væsentlige oplyst, om artikel 3a i Kommissionens forordning nr. 1546/88, som indsat ved forordning nr. 1033/89, er i strid med trinhøjere fællesskabsret.

9 Inden der tages stilling til, om denne bestemmelse er EF-retsstridig og ugyldig som følge af en overskridelse af bemyndigelse, må det som foreslået af den nederlandske regering først undersøges, om bestemmelsen i det foreliggende tilfælde kan fortolkes på en måde, der er i overensstemmelse med de pågældende

rådsforordninger og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Det fremgår af Domstolens faste praksis (jf. dom af 25.11.1986, forenede sager 201/85 og 202/85, Klensch m.fl., Sml. s. 3477, præmis 21, og senest dom af 21.3.1991, sag C-314/89, Rauh, Sml. I, s. 1647, præmis 17), at en bestemmelse i den afledte fællesskabsret i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med traktatens bestemmelser og de almindelige fællesskabsretlige principper, herunder princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, for så vidt angår artikel 3a i forordning nr. 857/84 (dom af 19.5.1993, sag C-81/91, Twijnstra, Sml. I, s. 2455, præmis 24).

10 Ifølge artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 1546/88, som indsat ved forordning nr. 1033/89, indsender producenten den i artikel 3a, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, »omhandlede ansøgning til den kompetente myndighed ..., hvis producenten kan bevise, at han endnu helt eller delvis leder den samme bedrift som på tidspunktet for ... godkendelse[n] af ansøgningen om præmien«.

11 Ifølge artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84, som indsat ved forordning nr. 764/89, tildeles producenter, hvis ikke-markedsførings- eller omstillingsperiode i overensstemmelse med den forpligtelse, der er indgået i henhold til forordning (EØF) nr. 1078/77, udløber efter den 31. december 1983 eller i givet fald efter den 30. september 1983, midlertidigt en særlig referencemængde på visse nærmere fastsatte betingelser, navnlig under litra a). Ifølge dette litra er den midlertidige tildeling af en særlig referencemængde navnlig betinget af, at den pågældende »ikke har ... overdraget hele sin mælkebedrift inden udløbet af ikke-markedsførings- eller omstillingsperioden«.

12 Det bemærkes, at ordningen med særlige referencemængder i henhold til artikel 3a i forordning nr. 857/84 blev indført ved forordning nr. 764/89 som følge af Domstolens domme af 28. april 1988 (sag 120/86, Mulder, Sml. s. 2321, og sag 170/86, von Deetzen, Sml. s. 2355) for at sikre, at producenter, der, fordi de har påtaget sig en forpligtelse i henhold til ovennævnte forordning nr. 1078/77 af 17. maj 1977, ikke har leveret mælk i løbet af referenceåret, kan få tildelt en særlig referencemængde, og at denne ordning fastholder det generelle princip om, at enhver referencemængde forbliver tilknyttet de arealer, der har givet anledning til dens tildeling.

13 Domstolen har i sin dom af 13. juli 1989 (sag 5/88, Wachauf, Sml. s. 2609, præmis 15) og af 19. maj 1993, Twijnstra, a.st. (præmis 25) i forbindelse med overførsel af en bedrift ved overdragelse eller tilbagegivelse ved forpagtningsaftalens udløb bl.a. fastslået, at der for hele referencemængdeordningen må gælde den hovedregel, som er fastsat i artikel 7, stk. 1, i Rådets forordning nr. 857/84 og i artikel 5 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68 (EFT L 132, s. 11), som siden er erstattet af artikel 7 i Kommissionens forordning nr. 1546/88, hvorefter referencemængden overføres med de arealer, der har givet anledning til dens tildeling. Det er således med henblik på at fastholde dette princip, også for så vidt angår særlige referencemængder, at artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 1546/88, som indsat ved forordning nr. 1033/89, skærper betingelsen i artikel 3a, stk. 1, litra a), i forordning nr. 857/84, idet det kræves, at producenten endnu helt eller delvis skal lede den samme bedrift.

14 En undtagelse fra dette generelle princip er imidlertid indført ved artikel 7, stk. 4, i Rådets forordning nr. 57/84, der er indsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 590/85 af 26. februar 1985 om ændring af forordning (EØF) nr. 857/84 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 68, s. 1), hvis gennemførelsesbestemmelser er fastsat i artikel 7, stk. 1, nr. 4, i forordning nr. 1546/88. I henhold til artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 857/84 kan medlemsstaterne stille den referencemængde, der er tildelt i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84, til rådighed for en forpagter, der har til hensigt at fortsætte med mælkeproduktion efter udløbet af en forpagtningsaftale, der ikke kan forlænges. Det må fastslås, at Herbrink befinder sig i en tilsvarende situation.

15 Eftersom en forpagter som producent i medfør af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning måtte forvente at kunne udøve sin virksomhed under ikkediskriminerende betingelser i forhold til andre producenter, jf. Domstolens dom af 22. oktober 1991 (sag C-44/89, von Deetzen II, Sml. I, s. 5119, præmis 21), kunne han efter udløbet af sin ikke-markedsføringsperiode med føje forvente også at nyde godt af en særlig referencemængde ved forpagtningsaftalens udløb, for så vidt den pågældende medlemsstat havde udnyttet sin bemyndigelse i henhold til artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 857/84 og artikel 7, stk. 1, nr. 4, i forordning nr. 1546/88.

16 Det fremgår hverken af bestemmelserne i eller betragtningerne til forordning nr. 1033/89, at det skulle have været formålet med denne forordning at undtage personer omfattet af artikel 3a i forordning nr. 1546/88 fra anvendelsesområdet for den ordning, der er fastsat i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 857/84. I øvrigt kunne Kommissionen ikke retmæssigt ændre rækkevidden af en rådsforordning.

17 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at gennemgangen af artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 1546/88 intet har frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed, og at denne bestemmelse skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en forpagter af en bedrift, der befinder sig i den situation, der er omhandlet i artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84, selv efter udløbet af sin forpagtningsaftale er berettiget til en særlig referencemængde, som den pågældende medlemsstat i givet fald måtte have stillet til hans rådighed under de betingelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 857/84 og artikel 7, stk. 1, nr. 4, i forordning nr. 1546/88.

Det andet og tredje spørgsmål

18 Med disse to spørgsmål, som bør behandles under ét, ønsker den nationale ret afgjort, om der med henblik på tildelingen af en særlig referencemængde, efter at den oprindelige forpagter har genoptaget forpagtningen af en bedrift i samarbejde med andre personer, ved producent efter artikel 3a og artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 — og som dermed er den, der er berettiget til den særlige referencemængde — skal forstås denne nye sammenslutning eller gruppe af personer, eller om det udelukkende skal være den oprindelige forpagter, der anses for at være producenten.

19 Ifølge selve ordlyden af artikel 3a og artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 er der intet til hinder for, at den oprindelige forpagter, såfremt denne er berettiget til en særlig referencemængde, fortsætter sin mælkeproduktion inden for en sammenslutning eller en gruppe af personer stiftet af ham og andre med henblik på at drive en forpagtet bedrift. Ifølge Domstolens faste praksis (se ovennævnte dom i von Deetzen II-sagen, præmis 38) forudsætter tildelingen af en særlig referencemængde imidlertid, at sammenslutningen eller persongruppen ikke er blevet stiftet

udelukkende med henblik på, at den oprindelige forpagter realiserer handelsværdien af denne særlige referencemængde.

20 Den person, der er berettiget til en særlig referencemængde, er producenten, jf. artikel 3a og artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84. Ved producent forstås ligesom i artikel 3a i forordning nr. 1546/88 en landmand, der med henblik på mælkeproduktion driver en række produktionsenheder på eget ansvar; er bedriften bortforpagtet, opfylder kun bedriftens forpagter disse betingelser (dom af 9.7.1992, sag C-236/90, Maier, Sml. I, s. 4483, præmis 11). Har en sammenslutning eller en gruppe af personer overtaget forpagtningen på de ovenfor anførte betingelser, anses de personer under ét, der udgør sammenslutningen eller gruppen, for at være producenten.

21 Af disse grunde skal det andet og tredje spørgsmål besvares med, at artikel 3a i forordning nr. 857/84 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en tidligere producent, der var den oprindelige forpagter, efter at have genoptaget forpagtningen af en bedrift i samarbejde med andre personer, er berettiget til en særlig referencemængde, og at denne sammenslutning eller gruppe af personer skal anses for producent efter artikel 3a og artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 og dermed er berettiget til den særlige referencemængde.

Det fjerde spørgsmål

22 Med sit fjerde spørgsmål rejser den nationale ret, for det tilfælde at den pågældende producent ikke skulle være berettiget til en særlig referencemængde, tvivl om gyldigheden af forordning nr. 857/84 under henvisning til, at den ikke indeholder bestemmelser om, at producenter, der på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke længere opfylder betingelserne for tildeling af en særlig referencemængde, med tilbagevirkende kraft fritages for tillægsafgiften.

23 Den forelæggende ret har anført, at forpagterens situation i det foreliggende tilfælde ikke ændrede sig, før forpagtningsaftalen udløb i februar 1987. Han kunne

derfor som enhver anden producent, der havde påtaget sig en ikke-markedsføringsforpligtelse, forvente for så vidt angår denne periode at være berettiget til samme behandling som de producenter, der er omfattet af artikel 3a, stk. 5, i forordning nr. 857/84.

24 Ifølge denne artikel er den producent, »som modtager en særlig referencemængde ..., ikke tillægsafgiftspligtig for de mængder, der er produceret inden ordningens sjette anvendelsesperiode ...«, dvs. inden den tolvmånedersperiode, som sluttede med udgangen af marts 1989. En landmand, som har produceret mælk efter udløbet af sin ikke-markedsføringsperiode, og som ikke er omfattet af denne bestemmelse, skal derfor stadig betale tillægsafgift.

25 De pågældende bestemmelser krænker ikke som hævdet af sagsøgeren i hovedsagen princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

26 Princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er ikke til hinder for, at der ved fællesskabsforskrifter fastsættes betingelser, der må gælde for enhver ordning, der har til formål at begrænse en landbrugsproduktion ved indførelse af en kvoteordning, for så vidt som denne ordning ikke specielt rammer denne gruppe producenter, fordi de har påtaget sig en ikke-markedsføringsforpligtelse. En producent kunne ikke med føje forvente at kunne genoptage sin produktion efter udløbet af sin ikke-markedsføringsperiode uden at skulle betale tillægsafgift på mælk i henhold til den ordning, der blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10), medmindre han havde fået tildelt en referencemængde, der var fritaget for denne afgift. En producent, der ikke ved genoptagelsen af sin produktion opfyldte betingelserne for tildeling af en referencemængde, kunne derfor ikke forvente at få fritagelse for tillægsafgiften med tilbagevirkende kraft.

27 De således fortolkede bestemmelser er heller ikke som hævdet af sagsøgeren i hovedsagen i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, der blot er en konkretisering af den almindelige lighedsgrundsætning

(jf. dom af 21.2.1990, forenede sager C-267/88-C-285/88, Wuidart m.fl., Sml. I, s. 435, præmis 13, og dom af 10.1.1992, sag C-177/90, Kühn, Sml. I, s. 35, præmis 18).

28 Ganske vist er sagsøgeren i hovedsagen ikke berettiget til fritagelse for tillægsafgiften med tilbagevirkende kraft, i modsætning til de producenter, der på tidspunktet for indgivelsen af deres respektive ansøgninger opfyldte betingelserne for tildeling af en særlig referencemængde. De to grupper producenter befandt sig imidlertid ikke i samme situation, og det er derfor berettiget, at de behandles forskelligt. Ifølge anden betragtning til forordning nr. 764/89, der fastsætter ordningen med særlige referencemængder, kan der i forbindelse med genoptagelse af mælkeproduktionen tildeles en særlig referencemængde. For at lette denne genoptagelse kan producenten fritages for tidligere byrder i form af forfaldne eller allerede opkrævede afgifter. Denne målsætning er imidlertid ikke relevant for producenter, der ved indgivelsen af deres ansøgning ikke længere opfylder betingelserne for tildeling af en særlig referencemængde.

29 Af disse grunde skal det fjerde spørgsmål besvares med, at gennemgangen af forordning nr. 857/84, som affattet ved forordning nr. 764/89, intet har frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed, uanset at den ikke foreskriver fritagelse for tillægsafgiften med tilbagevirkende kraft for de producenter, der på tidspunktet for indgivelsen af deres ansøgning ikke længere opfyldte betingelserne for at få tildelt en særlig referencemængde.

Sagens omkostninger

30 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske regering, af Rådet og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved kendelser af 7. marts 1991 og 26. juni 1991, for ret:

1) Gennemgangen af artikel 3a, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1033/89 af 20. april 1989, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed, og denne bestemmelse skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en forpagter af en bedrift, der befinder sig i den situation, der er omhandlet i artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989, selv efter udløbet af sin forpagtningsaftale er berettiget til en særlig referencemængde, som den pågældende medlemsstat i givet fald måtte have stillet til hans rådighed under de betingelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 857/84 og artikel 7, stk. 1, nr. 4, i forordning (EØF) nr. 1546/88.

2) Artikel 3a i forordning (EØF) nr. 857/84 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en tidligere producent, der var den oprindelige forpagter, efter at have genoptaget forpagtningen af en bedrift i samarbejde med andre personer, er berettiget til en særlig referencemængde, og denne sammenslutning eller gruppe af personer skal anses for producent efter artikel 3a og artikel 12, litra c), i forordning (EØF) nr. 857/84 og er dermed berettiget til den særlige referencemængde.

3) Gennemgangen af forordning (EØF) nr. 857/84, som affattet ved forordning (EØF) nr. 764/89, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed, uanset at den ikke foreskriver fritagelse for tillægsafgiften med

tilbagevirkende kraft for de producenter, der på tidspunktet for indgivelsen af deres ansøgning ikke længere opfyldte betingelserne for at få tildelt en særlig referencemængde.

Moitinho de Almeida Grévisse Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. januar 1994.

J.-G. Giraud

Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida

Formand for Tredje Afdeling